

ANTONI BASSAS

Víctor Font, construïm junts el Barça del futur



Columna

ANTONI BASSAS

VÍCTOR FONT,
CONSTRUÏM
JUNTS EL BARÇA
DEL FUTUR

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019

© ANTONI BASSAS, 2019

LES IMATGES DEL PLEC DE FOTOS PERTANYEN A L'ARXIU PERSONAL DE VÍCTOR FONT.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2532-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.228-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. podeu adreçar-vos a cedro (centro español de derechos reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i prové de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Índex

<i>Introducció</i>	II
1. Granollers, 16 de maig del 1979	33
2. Gamper d'entrepà, «Urruti, t'estimo!» i Sevilla	43
3. Ca l'Eloi	59
4. Esther	67
5. Jan, Pol i Max	79
6. Cluster truca: «Hola, em dic Ferran» . . .	89
7. Preparant el «fitxatge» de Beckham . . .	103
8. Debat electoral, l' <i>Ara</i> i «Sí al futur» . . .	111
9. Converses amb Pep Guardiola i Xavi Hernández	125

10. De l'esprint a la Marató	145
11. Una visió per al Barça del futur	153
12. Més que un club	179
13. Els <i>ismes</i> , de Núñez a Bartomeu	191
14. El Barça després de Messi	203
<i>Índex de noms</i>	209

I

Granollers, 16 de maig del 1979

El vespre no ha pogut començar millor: Sànchez ha rebut una passada en profunditat de Rexach i ha obert el marcador tan d'hora que a la tele en color es veu que encara hi ha claror de dia al Sankt Jakob-Park de Basilea. És el minut cinc de partit, un quart i cinc de vuit del 16 de maig del 1979, i el Barça ja guanya el Fortuna de Düsseldorf a la final de la Recopa, la competició europea que enfronta els equips campions de Copa de cada país.

Però tanta felicitat i tan aviat no és normal al Barça, pensen els culers. I no s'equivoquen, perquè al cap de tres minuts el davanter Klaus Allofs

empata per als alemanys després de caçar a l'àrea petita una pilota que el porter basc del Barça, *Pello Artola*, no ha pogut blocar. Sempre estem de pega. Però, calla, que sembla que de seguida ho arreglarem, perquè quatre minuts després l'àrbitre hongarès *Károly Palotai* assenyala penal a favor del Barça. Carrasco, un extrem rapidíssim que acaba de fer vint anys i que ha pujat del Barça Atlètic, ha entrat a l'àrea després d'una galopada per l'esquerra que només han pogut frenar fent falta. Totes les mirades es giren cap a *Rexach*, un veterà que fa catorze temporades que juga al primer equip, no es posa mai nerviós i sempre fica els penals col·locats arran de pal, enganyant el porter, no com *Neeskens*, que rebenta la pilota pel mig de la porteria. *Rexach* corre fins als onze metres, però xuta contra el terra, un petit núvol de calç s'aixeca al punt de penal i la pilota surt disparada prou fluixa perquè el porter *Daniel* tingui temps de llençar-se a la seva esquerra i aturar-la. Encara no fa un quart que ha començat la final i ja hi ha hagut dos gols i un penal, i continuem empatats. Malgrat l'adversitat, el

migcampista i capità Asensi torna a avançar el Barça passada la mitja hora, però només set minuts més tard, quan només en falten quatre per al descans, la defensa del Barça bada i Seel aconsegueix el 2-2, tot desmarcat. Final de la primera part. El Barça ha tingut la final a la mà però no ha sabut tancar-la.

Al segon temps no hi ha gols, de manera que a les nou, quan ja s'ha fet de nit, l'àrbitre xiula el final del partit i dóna als jugadors uns minuts de gràcia abans no comenci la pròrroga.

Just en aquell moment, Víctor Font, que fa segon d'EGB a l'escola Sant Jordi de la Roca del Vallès, s'aixeca tot seriós de la cadira davant la tele de casa, al carrer Roger de Flor de Granollers, se'n va al lavabo a fer pipí i s'adona que està tremolant dels nervis.

No sabem ben bé què entenia de tot plegat aquell nen de sis anys, gairebé set. Potser el pare li havia explicat que feia deu anys que el Barça no jugava una final europea, que precisament s'havia disputat en aquell mateix camp suís i que el Barça va perdre contra l'Slovan Bratislava per 3 a 2.

En aquella final del 1969, retransmesa a la tele en blanc i negre, Rexach va marcar un gol de córner directe, i el lateral dret aquell dia, *Quimet Rifé*, és avui l'entrenador que dóna instruccions als seus jugadors a la pròrroga. Des del 1971, quan el Barça va guanyar en propietat la Copa de Fires a partit únic, que no guanyava un títol europeu. La Copa d'Europa del 1975, amb Cruyff i Neeskens, havia acabat amb el disgust de l'eliminació a semifinals davant el Leeds, la nit de Sant Jordi, al Camp Nou. No, aquell no era un Barça guanyador. De les últimes dinou lligues, n'havia guanyat una. Des que havien plegat Kubala i Helenio Herrera, HH, el Barça era un gran club amb un estadi monumental, però amb una moral fràgil que havia desembocat en una actitud victimista, amb motius i sense. O potser el Víctor havia llegit a *El Mundo Deportivo*, que el seu pare portava a casa cada dia, que la dona del davanter centre, l'austriac *Hansi Krankl* (el Víctor té la samarreta de cotó amb el nou i l'escut cosit per la seva mare), estava ingressada a l'hospital perquè uns dies abans de la final de Basilea havia tingut un accident de trànsit a la Diago-

nal. Sempre la desgràcia. O sigui que, ben mirat, que el Barça arribés a una final era una situació per posar-se a tremolar.

És clar que potser el nen s'havia encomanat d'una electricitat ambiental que havia anat il·lusionant l'afició a mesura que avançava la temporada 1978/79. Alguna cosa estava començant a canviar en l'ànima culer. L'última nit de Tots Sants, el Barça havia eliminat l'Anderlecht belga (vigent campió de la Recopa) en un vespre memorable que va acabar amb un gol de Zuviría, una tanda de penals i una volta d'honor al camp dels onze herois. O potser encara estava nerviós des de la semifinal, quan el Barça va eliminar el Beveren a domicili, i això que els belgues tenien el millor porter d'Europa, Jean-Marie Pfaff. O potser havia vist marxar de Granollers algun dels centenars d'autocars en què trenta mil barcelonistes van creuar mig Europa per animar l'equip, en el primer gran desplaçament massiu de la història del Barça, organitzat pel Club, que tot just feia un any que presidia el conegut constructor Josep Lluís Núñez. Ningú va donar cap consigna als aficionats, però

per cada bandera blaugrana que duien n'hi havia dues de Catalunya. Feia poc que el president Tarradellas havia tornat de l'exili i de manera espontània, però massiva i alliberadora, l'afició del Barça va ensenyar via Eurovisió a tot Europa quina era la identitat profunda del campió de Copa espanyol.

No, no sabem en quina mesura participava Víctor Font Manté de les pors atàviques dels culers i de l'esverament que aquella final havia desencadenat en mig país, però fa la sensació com si hagués rebut de cop tota aquella herència antropològica blaugrana. D'altra banda, si estava a punt de fer set anys i ja tremolava, és que tenia por de perdre perquè li feia una il·lusió boja guanyar i sabia que no hi ha terme mitjà entre la felicitat absoluta de veure el capità del teu equip aixecar el trofeu i el desconsol de perdre. Sabia que una de les dues aficions vessaria llàgrimes i no volia que li toqués a ell, que només d'imaginar la rialla de l'endemà dels companys d'escola de l'Espanyol o del Madrid li feia venir ganes d'amagar-se sota el llit.

Afortunadament, no va ser així. Ens el podem imaginar l'endemà al pati, ben content, perquè el Barça va trencar la maledicció històrica a Basilea: Rexach es va convertir en el «Xarli!, Xarli!, Xarli!» del Puyal, perquè a la pròrroga es va treure l'espina del penal fallat i va marcar el 3 a 2 amb un xut que va rebotar en un defensa i va despitar el porter. Aquí vam estar de sort. I Krankl va fer el gol de la victòria com si fos el final feliç d'una pel·lícula. Els alemanys encara van fer el tercer, però ara sí que ja estava escrit: 4 a 3! El Víctor va veure Juan Manuel Asensi aixecant la Recopa, la primera de la història del Club. En vindrien tres més: el 1982, el 1989 i el 1997. I pel mig, el 1992, el Barça va guanyar la primera Copa d'Europa.

Probablement, aquell nen va entendre que ser d'un equip equival a escriure un contracte de per vida que et lliga a uns colors en la salut i en la malaltia de la institució, i en la riquesa i en la pobresa de resultats. No aixecava un pam de terra i ja es comportava d'acord amb l'aforisme de Bill Shankly: «Alguns creuen que el futbol és només una qüestió de vida o mort, però és una cosa més im-

portant que això». No sabem què entenia, el Víctor, aquella nit de maig del 1979, però sí que sabem que ja han passat quaranta anys i no ha oblidat mai que la nit de la final de Basilea tremolava.

Saps una cosa, Víctor? Al llibre A un pam de la glòria, Pep Guardiola em diu que «un dels meus primers records del Barça és la final de Basilea. Jo tenia vuit anys i me'n recordo, allà al poble, abans de començar el partit amb aquella sintonia que posaven d'Eurovisión, i jo tot nerviós...».

Normal, el Pep és un any i mig més gran que jo i segur que compartim alegries i penes blaugranes semblants. Basilea és el primer capítol de la nostra educació sentimental culer.